

W „Niedzieli Małopolskiej” nr 48 (216) z 28 XI 2010 (Kraków), s. III, czytamy o Sł. B. Kunegundzie Siwec:

„KUNDUSIA”

Z postulatorem procesu beatyfikacyjnego Kunegundy Siwec, o. dr. Szczepanem T. Praśkiewiczem OCD, rozmawia Agnieszka Konik-Korn.

AGNIESZKA KONIK-KORN: Sługa Boża Kunegunda Siwec, prosta, zwyczajna mieszkanka Stryszawy-Siwcówki, zmarła już ponad pół wieku temu. Jednak pamięć o niej wciąż trwa. Powstają publikacje o "Kundusi", rozważania, oparte o jej doświadczenie rozmów wewnętrznych z Panem Jezusem, Matką Bożą i niektórymi świętymi. Towarzystwo Przyjaciół Kunegundy Siwec działa w kilku miastach naszego kraju. Na czym polega fenomen tej niezwyklej kobiety?

O. SZCZEPAN T. PRAŚKIEWICZ: Fenomen Kunegundy to nic innego, jak dogłębnie zrozumiana i wcielona w życie Ewangelia. Kiedyś, odwiedzając jeden z polskich klasztorów Karmelitanek Bosych, kard. Karol Wojtyła nawiązał do św. Teresy od Dzieciątka Jezus i do jej drogi duchowego dzieciństwa i powiedział: „Św. Teresa przypomniała światu, że w ekonomii Bożej to, co wielkie, co największe, jest właśnie małe i ukryte. I odwrotnie to, co wielkie, co potężne, co głośnie, jest najmniejsze. I to się bardzo utrwaliło na kliszy współczesnego Kościoła i winno się utrwalić także i w naszej świadomości, aby stać się naszym życiowym programem w postępowaniu za Jezusem”. Fenomenem „Kundusi” jest właśnie ta ewangeliczna maleńkość, która staje się jej wielkością... W tej maleńkości pojawił się bowiem Ktoś – Bóg i Jego „głosy”, które słyszała w swoim sercu. To On sprawia, że duchowe bogactwo emanujące z życia tej prostej kobiety urzeka dziś wiele osób.

W biografii Sługi Bożej podkreśla się wartości, które wyniosła z domu rodzinnego - pokorę, pobożność, niechęć do pustych rozrywek i plotek, ćwiczenie się w cnotach. Co Ojciec może powiedzieć o wpływie wychowania Kunegundy na jej późniejsze życiowe decyzje?

Znane przysłowie mówi, że „czym skorupka za młodu nasiąknie, tym na starość trąci”. Powszechnie wiadomo, jak dobre zasady wszczepione człowiekowi od samego dzieciństwa owocują potem w całym jego życiu. Podobnie było także w życiu Kunegundy. Środowisko, z którego się wywodziła, to świat ludzi prostej, głębokiej, zadziwiającej dzisiejszego człowieka i chyba nie w pełni dla niego zrozumiałej wiary i pobożności. Co więcej, to świat szczególnej pracowitości i prostoty, idących w parze ze szlachetnością i prostolinijnością, a nadto świat wyrzeczeń, jakich żądały górski klimat i przyroda. Wszystko to nie mogło nie mieć wpływu na życiowe decyzje Kunegundy. Jej życie było tak proste, jak prosta jest góralska codzienność. Można je streścić w kilku zdaniach: po dzieciństwie, jakie upłynęło jej bogobojnie we wspomaganie rodziców i rodzeństwa, nauce czytania (i nieco pisania) w zimowe wieczory, a także po planach zamążpójścia, Kunegunda zauroczona Bogiem podczas misji parafialnych, zmieniła zdanie i poświęciła się wyłącznie Bogu jako osoba świecka. Po kursie katechetycznym w Sidzinie przygotowywała dzieci i dorosłych do sakramentów. Wstąpiwszy do Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego zafascynowała się drogą duchowego dzieciństwa św. Teresy. Jako spadkobierczyni swego rodu przekazała część ziemi pod budowę kaplicy i klasztoru Sióstr Zmartwychwstanek. Dotknięta chorobą siedem lat cierpiała przykuta do łóżka, nigdy się nie skarżąc. W tym wszystkim był jednak jeszcze Bóg i Jego „głosy”, o czym już wspominałem...

Czy Kunegunda Siwiec może być wzorem dla współczesnych, czy to patronka wyłącznie ludzi prostych i niewykształconych?

Kunegunda dzisiejszemu człowiekowi, niezależnie od jego stanu, wykształcenia, posiadanych dóbr, wciąż zagonionemu, poddanemu stresom i hałasowi współczesnego świata, w epoce kryzysu wartości moralnych i krytyki wszelkich autorytetów, człowiekowi wyzutemu z wartości duchowych, przypomina i ofiaruje przesłanie Karmelu. Przesłanie to ukierunkowane na głębię i na życie duchowe. Zwraca uwagę na wartości wewnętrzne, zażyłość z Panem Bogiem. I mówi to przykładem, świadectwem swego życia, co – jak widzimy – pociąga i urzeka wiele osób, które gromadzą się wokół niej.

Czy docierają do Ojca informacje o cudach i łaskach wyproszonych za wstawiennictwem „Kundusi”? Mógłby Ojciec o tym coś powiedzieć?

Tak. Liczne osoby doznają dzięki wstawiennictwu Kunegundy łask zarówno duchowych jak i fizycznych i dziękują za nie, co czynią wpisując się do *Księgi pamiątkowej* w jej domu rodzinnym w Stryszawie lub pisząc do Postulacji. Niektóre opisy są wzruszające. Szczególnie uderza mnie fakt nawróceń duchowych wielu osób po zetknięciu się z *Nadprzyrodzonymi oświeceniami* Służebnicy Bożej, tj. zapisem jej rozmów z Chrystusem, Madonną i niektórymi Świętymi, lub po nawiedzeniu jej grobu na stryszawskim cmentarzu, czy też kaplicy lub domu rodzinnego na Siwcówce. Opisy te gromadzimy w celu dołączenia ich do dokumentacji procesowej, jako dowody opinii świętości i znaków.

Na jakim etapie jest obecnie proces beatyfikacyjny Kunegundy Siwiec?

Detale postępowania procesowego objęte są tajemnicą. Wolno mi jedynie powiedzieć, że proces przebiega pomyślnie. Mamy poza sobą nie tylko jego fazę wstępną (tj. uzyskanie pozytywnej opinii Konferencji Episkopatu Polski i stwierdzenie Stolicy Apostolskiej, że nic nie stoi na przeszkodzie - *nihil obstat*, aby mógł on być ważnie prowadzony), ale jest on bardzo zaawansowany. Po edykcje, jaki ks. kard. Stanisław Dziwisz skierował do archidiecezji, prosząc o opinie wiernych w tej sprawie, nikt nie zasygnalizował Kurii Metropolitalnej jakiegokolwiek kwestii przeciwnej opinii świętości Służebnicy Bożej i dobiega do końca dochodzenie diecezjalne dotyczące życia, heroiczności cnót i sławy świętości Kunegundy. Trybunał kościelny zakończył przesłuchiwanie świadków i akta procesu znajdują się obecnie u tłumacza języka włoskiego. Żywimy nadzieję, że w przyszłym roku zdołamy zakończyć diecezjalną fazę postępowania beatyfikacyjnego i prześlemy akta procesowe do Stolicy Apostolskiej.

W jaki sposób możemy brać przykład ze zwyczajnego życia „Kundusi”, aby i nasza codzienność prowadziła do nieba?

Nie zapominajmy, że świętość, to nie czynienie rzeczy nadzwyczajnych, ale nadzwyczajne przeżywanie codzienności. Tak było w życiu „Kundusi”. Możemy uczyć się od niej drogi duchowego dziecięctwa, zaczerpniętej od św. Teresy od Dzieciątka Jezus, ale nie tylko. Ona żyła także ideałem zatopienia się w ogromie Bożego miłosierdzia, który przywołuje św. Faustyna. W postawie i życiu „Kundusi” widzimy symbiozę przesłania obydwu tych wielkich świętych czasów nowożytnych. Chodźmy więc na co dzień w prawdzie przez Bogiem, przed ludźmi i przed własnym sumieniem, licząc w pracy nad sobą nie tyle na własne siły, ile raczej na Boże Miłosierdzie i na pomoc łaski Bożej, która obficie jest nam dawana i oby nie pozostawała ona w nas daremną (por. 1Kor 15,10).